

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Α, δεν θα μπορούσε να ζήσει πελά, ύστερα από μια τέτοια συγκρασία. Θάθεθε το λιμνί του μ' ένα ξεράκι και θα τελείωνε έτσι, οίκτορά τη ζωή του...

Στην κλιμακία τον περίμενε στο διάδρομο η γυναίκα του. Μόλις τον είδε ούρτησε στην άγκυρά του κλαίγοντάς και τον φώναζε:

— Νότη, Νότη, το παιδί μας πεθαίνει!

— Ο Λαμπιρής ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν. Φοβήθηκε... Τρομάξε... Τρομάξε αυτός που τίποτα δεν τον τρομάζε, που τίποτα δεν τον συγκρανούσε.

Είπε στη γυναίκα του να συγκρατήσει τον πόνο της, να μη φωνάζει κι' έτρεξε μαζί της στην αίθουσα που βρισκόταν η κόρη του. Ο γιατρός και δυο νοσοκομικές έστειλαν πλάι στο κρεβάτι της πολιταχής κόρης.

Η Λαμπιρίνα να σωφιστέρει κοντά στο κρεβάτι το παιδί της, κλαίγοντας λιγνιμένα, σιγανά, με το κεφάλι κουνιμένο, με το μαντήλι στο στόμα για να μην ακούγεται.

Χλωμή κι' άγνη, σαν άγριον από μάχη, η Ρόζα φωνάτων σαν ναζε πεθαίνει παιδί.

Ο Λαμπιρής τρέχοντας σαν μεθυσμένος, έτοιμος να σωφιστήσει γάτο.

— Ο γιατρός τον άρπάζει άπ' το μπράτσο, τον συγκρατήσει και τον πήρε χωμάρινα.

— Θάρρος, φίλε μου, τούτε, θάρρος... Ο Θεός είναι μεγάλος κι' ενσπλαχνικός...

— Δεν μένει κανένα έλιθια παιδί γιατρός; ούτ'ησε με τροχονομιαστή φωνή ο Λαμπιρής. Θα πεθάνει... Πεθαίνει το παιδί μου!

— Δεν σου κρούει φίλε μου, πώς η κατάσταση έχει ούτ'ησε. Μά μας μένει κάτι άζομη. Κάτι που δεν εξαρτάται μόνον από μένα, αλλά κι' από σάς, από έναν τρίτο, τέλος πάντων...

— Τι θέλεις να πής, γιατρός; Έβρηήσον γρήγορα.

— Αφήσατε την κοπέλα χωρίς βοήθεια άρρητη όθρα. Την αφήσατε να χάσει όλο της το αίμα και το αίμα είναι η ζωή του ανθρώπου. Δεν σας μάθωνο γι' αυτό. Ότι έγινε έγινε. Τώρα όμως χρειάζεται μια θύρα για να σωθεί το παιδί σας. Χρειάζεται να της δώση κάποιος το αίμα πουχασ. Να της δανεύση το αίμα του. Με ένοιωσε; Προέλει να της κάμουμε μετάγγιση αίματος. Πώς θα το κάμη αυτό; Προέλει να βρήτε κάποιον νέο, γερό και δυνατό και να μοφ τον φέρετε έδω άμέσως, χωρίς να χάνετε καιρό...

Ο Λαμπιρής ούκείτησε άμέσως το μεγάλο του γεύ. Ναι, να, αυτός δάδινε στην άδελφή του τη ζωή, τη σωτηρία, το αίμα του. Ήταν γερός και δυνατός και μπορούσε να έυστη αυτή τη δοκιμασία.

— Θα σας φέσω, τώρα άμέσως, το παιδί μου, είτε με συγκρατήσει στο γιατρό. Είναι ο άνθρωπος που χρειάζεται για τη δουλειά αυτή. Τι λέτε, δεν έχω δίωρη;

— Με το παραπάνω μάλιστα. Τρέξε λοιπόν και μη χάνετε καιρό.

Ο Λαμπιρής χοντοστάθηκε.

— Γιατρέ, είτε, θα σωθεί η Ρόζα μου όταν γίνει αυτό;

— Ο γιατρός σήκωσε τα μάτια του ψηλά και άπάντησε με κάποιον έπισημότητα:

— Ο Θεός είναι μεγάλος!...

Ο Λαμπιρής φέρεσε το καπέλο του, φέριξε μια ματιά στη γυναί-

κα του, που έκλαιγε πάντα πλάι στην κόρη της, και γύρισε έξω σαν τρελλός.

Κάτο βόηξε ένα άμάξι. Πήδησε άπάνω και τράβηξε για το σπίτι του.

Θάθεθε το γεύ του εκεί, θα τον έταφανε και θα γούριζαν γρήγορα-γρήγορα στην κλιμακία. Δεν έλαρε να ζήσει καιρό. Ή παραμυζή άργολογία θα θανάτωνε την κόρη του.

Μόλις έφτασε, ούτι είτε στον άμάξι να τον περιμένη κι' άνέθηκε τρέχοντας άπάνω. Μπήκε λυγνασμένος στην τραπέζα-ορία και είτε στην μαγειρίσα, που έτοιμάζε αυτή τη στιγμή το τραπέζι, να φωνάζει το γεύ του.

— Δεν είναι έδω, κύριε, το άποκαθίρισε η μαγειρίσα.

— Ο Λαμπιρής άάγκασε με λίσσα, μ' άπόγνωση τη γροθιά του.

— Τι είπα; φωνάζει. Δεν είναι έδω;... Δεν είναι έδω;

— Όχι, κύριε.

— Πού είναι;

— Δεν ξέρω... Βγήκε έξω βιασρα από σάς.

— Σου είτε τι όθρα θα γούριση;

— Όχι.

— Πού θα πάη, δεν σουτε;

— Όχι, κύριε.

Ο Λαμπιρής έπεσε άπαιρημένος σε μια κρεβάτι...

Τώρα... Τι θέλανε τώρα;... Πού δάθεσε το γεύ του; Α, δεν έπυχε άμφιλόλια, ήταν πελά άλοφάνερο; τον κνηγούσε η τέζη, τον πιωρούσε ο Θεός για τη σκληρότητά του.

Τινάζτηκε άζακινα άπάνω, είτε στη μαγειρίσα να στείλη το γεύ του άμέσως, μόλις θάφτανε, στην κλιμακία και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Πού πήγανε; Ούτε κι' αυτός ήξερε πελά. "Όπου τον έβγαζε η άαρη... Θάτρεξε στα κέντρα που σναζε ο γεύος τον άναήτηντας τον. Κι' άν δεν τον έβρισκε, άν έξ άτίας της άργολογίας του πέθανε η κόρη του, θα θρημάτιζε το ζωνάριο του με μια πιστολά και θα τελείωνε έτσι όλα...

Πήδησε γάτο στ' άμάξι και κατέβηκε στα κέντρα. Έβραζε παντοφ. Πέρασε άπ' τα συγγενικά σπίτι.

— Έκανε σαν τρελλός. Ο άμάξι είχε άφανίσει τ' άλογο στις κωνοσταίες. Μά του κάκων... Ο γεύος του δεν ήταν πουθενά. Κι' η όθρα περνούσε... περνούσε... Τι μαρτίριο, Θεέ μου, τι βιαιανιστή-οι, τι μάχη άπέλειπία!

Άπελειπμένος στο τέλος ξαναπήγε άπ' το σπίτι του. Δεν άνέθηκε άπάνω. Χτύπησε την πόρτα και κατέβηκε η μαγειρίσα.

— Ήαθε; τη ρούτση με τη γρηή στα χείλη, μειοκίδι στον έδωτο, άποκαμωμένος πελά.

— Όχι, το άπάντησε αυτή.

Νόμισε ίστε πο; έπεσε ο όθρα-νος στο κρεβάτι του. Ένα ούθρα-οια ξέφυγε άπ' τα στήθη του:

— Κατάρα!... Κατάρα!...

— Πέρασε ο έπιστάτης και σάς ζήτησε, συνέχισε η μαγειρίσα. Τι να τού τού άν ανατερόση;

— Άς κάμη ό,τι θέλει... άπάντησε, χωρίς να ζήσει τι τού λένε

Περιμένον στο γραφείο του γιατρού με την άγωνία στην καρδιά...

και τι λέει, ο Λαμπιρής. Ξαναβήκανε βιασρα στο άμάξι κι' έφυγε ηγαίνοντας στην κλιμακία.

Η όθρα είχε περάσει... Η κόρη του θαζε ξεφουχίσει ίσως στο μεταξύ αυτό. Τη σκότωνα για δέυτερη φορά, χωρίς να το θέλη...

Άάγκανε τα χείρα του, τραβούσε τα μαλλιά του, μούγγιζε σαν θηρία...

— Θεέ μου, Θεέ μου, έλεος!...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

Άίγα λελάτι κατόπι ο έπιστάτης του Λαμπιρή χτυπούσε την πόρτα του σπιτιού του.

Κατέβηκε η μαγειρίσα.

— Ο κύριος, τούτε, ήθελε και ξαναφανε βια-στακός. Φαίνεται πως τον χτύπησε μεγάλη συμ-φορά.

— Τού είπαε πως πέρασα; ούτ'ησε αυτός.

— Τού το είπα.

— Και τι σου άπάντησε;

— Να κάμη, μοφ είτε, ό,τι θές.

Ο έπιστάτης δεν περίμενε ν' άκούση περισ-σότερα.

(Ακολουθεί)